

חלב פרה, צווחת חתול וזבוב

לא ללטף

יְדֵי הָאֲנָשִׁים בְּרָחוּב גְּדוּשׁוֹת בְּשָׁקִיּוֹת.
בַּחוּץ הַחֲתוּלִים מִיֵּלָלִים בְּפֶח הַזֶּבֶל.
לֹא לִלְטֹף. לְשֹׁמֵר עַל הַיָּדִים נְקִיּוֹת.
חֵלֶב פָּרָה חוֹשֶׁף שְׁנֵי זָאֵב מִתּוֹךְ הַסֶּפֶל.
יְדֵי הָאֲנָשִׁים בְּרָחוּב גְּדוּשׁוֹת בְּשָׁקִיּוֹת.

הַשֶּׁמֶשׁ כָּבֵד שׁוֹקֶעֶת עַל הָעִיר, עַל הַמְּרַפֶּסֶת.
הַיֵּלָדִים שָׁל הַשְּׂכָנִים עוֹלִים בַּמְּדֻרָּגוֹת –
הַיֵּלָדִים שֶׁקֶדֶם שִׁחֲקוּ בַּחוּץ תּוֹפֶסֶת.
בְּבֵית עָרוּכִים הַסְּכִינִים, הַמְּזֻלָּגוֹת.
הַשֶּׁמֶשׁ כָּבֵד שׁוֹקֶעֶת עַל הָעִיר, עַל הַמְּרַפֶּסֶת.

וּזְבוּב שֶׁחָר תִּלְוִי עַל קִיר, תִּלְוִי וּמְזֻמָּזֵם.
אֲנִי מַפְנֶה אֶת הַמִּבְטָ לַמָּטָה וְשׁוֹכַחַת –
זָאֵב חוֹשֶׁף שְׁנֵי מַפּוֹס חֵלֶב – מִכַּת גְּרִזָּן.
עֲכָשׂוּ זֶה רַק אֲנִי לְבַד – אֲנִי מוֹל הַצִּלְחַת,
וּזְבוּב שֶׁחָר תִּלְוִי עַל קִיר, תִּלְוִי וּמְזֻמָּזֵם.

"הַיּוֹם זֶה זָבוּב", אוֹמֶרֶת וּפּוֹכֶרֶת אֶת יָדֶיהָ.
אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת אֵיךְ שֶׁהַסִּבְלָנוֹת שָׁלָה נוֹזְלָת.
כַּפִּית אַחֲרֵי כַּפִּית לְתוֹךְ גְּרוֹנִי מִבְּעֵבֶע
חֵלֶב גּוֹלֵשׁ אֶל הַקֶּנֶה נִקְרָשׁ לְגוֹשׁ בּוֹזֵלָת.
"הַיּוֹם זֶה זָבוּב", אוֹמֶרֶת וּפּוֹכֶרֶת אֶת יָדֶיהָ.

וְהוּא חוֹזֵר כָּל יוֹם, חוֹשֶׁף שְׁנֵים וּמַגִּיר,
הַתְרוּצִים שֶׁנַּעֲרָמוּ כְרוּכִים בְּאַגְדָּה.
חֵלֶב פָּרָה, צוֹחַת חֲתוּל וּזְבוּב שֶׁעַל הַקִּיר
בְּשֵׁתֵי יָדִים נְקִיּוֹת הוֹלִידוֹ תִּרְדָּה.
וְהוּא חוֹזֵר כָּל יוֹם, חוֹשֶׁף שְׁנֵים וּמַגִּיר.

ראשית עצמאותי תלויה על חבל –
 בערב חג מואר במזמורים
 לרגעים הרפיתי מן האבל –
 אבל הוא לא, הוא שוב והערים.

בערב חג מואר במזמורים
 הפסקתי להרגיש את הכאב –
 אבל הוא לא, הוא שוב והערים,
 העיר מתוך עורי את הזאב.

הפסקתי להרגיש את הכאב
 ודם חמים עטף אותי כאם,
 העיר מתוך עורי את הזאב,
 חשף שניו בלילה הזועם.

ודם חמים עטף אותי כאם –
 לרגעים הרפיתי מן האבל –
 חשף שניו הלילה הזועם
 ואת עצמאותי קשר בחבל.